

1. Mluv, Pa-ne, neb tvůj lid tvé slo-vo o - če - ká - vá, v něm zá - ří pravdy

svit a mou-dros-ti tvé slá - va. Zjev sva-tou vů - li svou, dej

mi-lost po-třeb-nou, veď nás ty, Bo - že, sám k svým rajským vý - ši - nám.

2. Ty jasným světlem pláš  
tmou obklíčené duši,  
ty poznati jí dáš,  
co ke kráse jí sluší.  
Z nás sejmi slepotu  
a zaplaš temnotu,  
ať pravdu poznáme  
a dle ní jednáme!

3. Co dobré je, co zlé,  
nás uč svým slovem znáti  
a pomoz duši mdlé  
se hříchů varovati.  
Dej poznati, co lest,  
co blud, co pravda jest,  
ať nezabloudíme  
a tebe spatříme.

2. Ty jasným svě - tlem pláš tmou ob - klí - če - né du - ši, ty po - zna - ti jí

dáš, co ke krá - se jí slu - ší. Z nás sej - mi sle - po - tu a

za - plaš tem - no - tu, ať prav - du po - zná - me a dle ní jed - ná - me!

3. Co dob-ré je, co zlé, nás uč svým slo-vem zná - ti a po-moz du - ši

mdlé se hří - chů va - ro - va - ti. Dej po - zna - ti, co lest, co

blud, co prav-da jest, ať ne-zab - lou - dí - me a te - be spa-tří - me.